Č. 7750.

Domovské právo (Slovensko): * Osoby uvedené v § 1 č. 4 zák. č. 236/20 mají domovské právo v obci, ve které jest jim vykázáno trvalé sídlo úřední či služební po jejich definitivním jmenování, kterým se staly čsl. státními občany, tedy dne 16. července 1920. Pozdější změna úředního sídla nemá sama o sobě v zápětí změnu domovské příslušnosti.

(Nález ze dne 14. února 1929 č. 2973.)

Věc: Obec Z. proti župnímu úřadu v Nitře o domovskou příslušnost Dezidera F.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Žal. úřad zrušil z moci dozorčího práva rozhodnutí okr. úřadu ve Z. ze 4. března 1926, kterým nebyla uznána příslušnost Dezidera F. v obcích okresu Z-ckého, a přikázal Dezidera F., státního to úředníka, který se stal čsl. státním občanem podle § 1 č. 4 zák. č. 236/1920, vzhledem k tomu, že tu byla sporná dom. příslušnost mezi několika obcemi různých okresů župy Nitranské, domovským právem do obce Z.

Stížnost vychází z téhož předpokadu, na němž založil župní úřad svoje rozhodnutí, že tu jde totiž o státního úředníka, který se stal čsl. státním občanem podle § 1 č. 4 zák. č. 236/1920 a že týž byl bez dom. příslušnosti v čsl. republice, avšak opravuje napadené rozhodnutí v ten způsob, že Dezider F. může býti přikázán dom. právem toliko podle § 15 a nikoli, jak napadené rozhodnutí mylně uvádí, podle § 14 cit. zák.

V tomto směru bylo dlužno dáti stížnosti za pravdu, jak dole bude dovozeno. Nss však neshledal přes to v této záměně paragrafů podstatné vady, poněvadž stížnost z toho nedovozuje žádných důsledků a vývody její směřují výhradně jen proti přikázání Dezidera F. jako bezdomovce s hlediska § 15. Nebyla proto st-lce nijak znemožněna ani ztížena účinná obrana.

Než nss nemohl se přikloniti k vývodům stížnosti, jimiž snaží se dovoditi, že přikázání Dezidera F. do Z. se stalo neprávem.

Podle § 15 zák. č. 236/20 mají osoby uvedené v § 1 č. 4 právo dom. v obci, ve které jest jim vykázáno trvalé sídlo úřední či služební. Ustanovení toto je výjimečným, specielním ustanovením naproti § 14 a platí jen ohledně těch osob, které se staly státními občany čsl. dle § 1 č. 4. Nelze tedy podle toho, co shora uvedeno, případ Dezidera F. posuzovati podle § 14, nýbrž podle § 15, t. j. podle ustanovení specielního.

Ustanovení § 15 nelze jinak rozuměti nežli, že osoby uvedené v § 1 č. 4 mají právo dom. v obci, ve které jest jim vykázáno trvalé sídlo úřední či služební po jejich definitivním jmenování, kterým se staly čsl. občany, tedy dne 16. července 1920. — Pro tento názor mluví i souvislost § 15 s §em 14, jehož jasné znění ve směru tom nenechává v pochybnostech.

Pro výklad stížnosti, jako by dom. právo státního úředníka se měnilo podle úředního sídla a zanikalo přeložením, není ve znění § 15 opory.

Výklad takový byl by v odporu s dosavadním platným řádem. Neboť na Slov. neplatí ustanovení § 10 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., dle něhož definitivně ustanovení úředníci státní ..... nabývají nastoupením svého úřadu práva dom. v obci, ve které jim bylo vykázáno jejich stálé sídlo úřední, kdežto podle stížnosti měnilo by se dom. právo podle úředního sídla. Kdyby zákonodárce chtěl přijati ustanovení § 15 tak, jak mu rozumí stížnost, byl by musil tento svůj úmysl vzhledem k tomu, že odporuje dosavadnímu platnému řádu, v zákoně jasně, expressis verbis vyjádřiti.

č. 7751.

Samospráva obecní. — Popisní věci. — Policejní věci: * Označení ulice na domovní tabulce (s číslem domu), které není shodné s označením, na němž se obecní zastupitelstvo usneslo, jest soukromé označení, zakázané podle § 21 zák. č. 266/1920.

(Nález ze dne 14. února 1929 č. 3065.)

Prejudikatura: Boh. A. 2435/23, 2790/23, 4214/24, 4964/25.

Věc: Město T. proti ministerstvu vnitra (vrch. min. kom. Václ. Chalupný) o jazykovou úpravu domovních tabulek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 11. listopadu 1924 upozornila osp v T. majitele domů a také stěžující si obec jako majitelku domů, že na tabulkách s domovními čísly, umístěných na jejich domech, uvedena jsou pojmenování ulic pouze v jazyce německém, a že toto soukromé označování ulic není dovoleno. Zároveň byla stěžující si obec vyzvána, aby taková soukromá označení se svých domů odstranila, ježto by je jinak osp dala odstraniti na náklad a nebezpečenství vlastníka domu.

Odvolání z výměru toho podanému zsp v Praze nevyhověla. Dalšímu odvolání stěžující si obce nař. rozhodnutím rovněž vyhověno nebylo.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí z důvodů jeho nezákonosti, uvážil nss toto:

Žal. úřad vycházel z právního názoru, že označení ulic na domovních tabulkách pouze v jazyce německém v T. jest soukromým označením ulic, které jest podle § 21 zák. č. 266/20 zakázáno. Tento svůj názor odůvodnil tím, že cit. zákonem a vl. nař. č. 324/21 jej provádějícím, rozřešena byla otázka jazykové úpravy označování ulic tak, že předpisy tyto rozeznávají mezi označováním ulic soukromým a veřejným. Soukromé označování ulic, t. j. takové, které nespočívá na autoritativní úpravě se strany obce, jest podle § 21 cit. zák. zakázáno, nehledíc na to, kde a jak bylo provedeno, tedy i v těch případech, kdy názvy ulic byly uvedeny na tabulkách s dom. čísly a jsou jejich součástí. Za veř. označování ulic pokládá žal. úřad takové, na kterém se obec usnesla, při čemž omezena jest jen předpisy § 7 zák. č. 266/20 a čl. 5. vl. nař. č. 324/21. Obec má volnost, chce-li vedle obvyklých uličních tabulek vyznačiti názvy ulic také na tabulkách s domovními čísly. I takové vyznačení jména ulice nepřestává býti veř. označením ulice ve smyslu II. oddílu cit. zák., spo-